

Arrest

nr. 120 834 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MEEUWISSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Poolse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 22 april 1991.

Op 12 juli 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer.

Op 12 oktober 2012, met kennisgeving op 26 oktober 2012, nam de burgemeester van de stad Aalst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de verzoekende partij een bijkomende termijn van 1 maand verkreeg om de vereiste documenten over te maken die aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Op 14 januari 2013, met kennisgeving op 6 augustus 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 12/07/2012 werd ingediend door: Naam: K., K. (...), Nationaliteit: Polen (Rep.); Geboortedatum: 22.04.1991, Geboorteplaats: Monki, Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd: ‘

X Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 12/07/2012.

Bij haar aanvraag voegde ze de volgende stukken: een loonfiche, een verklaring van arbeid in deeltijdse arbeidsregeling en een arbeidsovereenkomst voor bepaald werk vanaf 14/09/2012 (4u/week). De bewijzen die mevrouw voorlegt, hebben slechts betrekking op een marginale tewerkstelling van 4u/week. Zij legt aldus geen bewijs voor dat zij een hoofdactiviteit als werknemer uitoefent. Zij legt evenmin bewijzen voor als werkzoekende.

Er werd op 12/10/2012 besloten tot een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan mevrouw betekend op 26/10/2012, waarna zij nog één maand de tijd had om haar dossier te vervolledigen.

Zij legde geen bijkomende stukken meer voor. Uit administratief onderzoek blijkt dat zij sinds 14/09/2012 per week slechts een beperkt aantal uren werkt met dienstencheques (4, uur per week). Op basis van dergelijke marginale tewerkstelling kan het verblijf als werknemer niet worden erkend (artikel 50§2, 1e van het KB van 08/10/1981).

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Hiervoor diende betrokkene immers enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en anderzijds aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Geen van deze documenten werd echter voorgelegd. Nergens uit het dossier blijkt dat zij over een concreet voorstel van een werkgever beschikt om op niet-marginale basis in dienst te treden.

Aan de betrokkene wordt, bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken mededeelt dat verzoekster “niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie

Terwijl de motiveringsplicht veronderstelt dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. De motieven moeten deugdelijk zijn.

Artikel 40 §4 van de desbetreffende wet bepaalt dat: “Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2°...”

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat verzoekster bij haar aanvraag bewijzen voorlegde die betrekking hadden op een marginale tewerkstelling, nl. 4u/week. Bijgevolg kon het verblijf van verzoekster als werknemer op basis van dergelijke marginale tewerkstelling niet erkend worden.

Zie: Stuk 4

De wetbepaling zoals hierboven aangehaald maakt geen specifieke duiding m.b.t. een minimum of maximum van de tewerkstelling.

U dient te begrijpen dat verzoekster pas is aangekomen in het Rijk, en het omwille van de gebrekkige taalkennis niet gemakkelijk is om werk te vinden. Toch heeft zij haar best gedaan en werk gevonden, marginaal of niet. Dit wijst op een actieve zoektocht naar meer en beter werk.

Het resultaat was in de periode hieropvolgend dan ook in die richting. Verzoekster heeft een nieuwe betrekking gevonden op 15 april 2013 waar zij bijna 15u per week werkt.

Zie: Stukken 5-6

Naar aanleiding van het voorgaande is duidelijk dat de motivatie ook niet meer de werkelijkheid weerspiegelt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1..2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel op in haar nota:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de motiveringsplicht.

Zij betoogt dat artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet geen specifieke duiding maakt m.b.t. een minimum of maximum van de tewerkstelling. Zij wijst erop dat ze pas aangekomen is in het Rijk en een gebrekkige talenkennis heeft. Ze voegt toe dat ze een nieuwe betrekking heeft gevonden op 15 april 2013 waar ze bijna 15u per week werkt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster 12 juli 2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als werknemer in loondienst of werkzoekende deed.

Artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dient de verwerende partij wel degelijk rekening te houden met de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen.

Waar zij aangeeft een nieuwe betrekking te hebben gevonden van april 2013, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing reeds genomen werd op 14 januari 2013. Van de verwerende partij kan niet verwacht worden rekening te houden met gegevens waarvan zij geen kennis had op het moment dat de beslissing werd genomen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat op 12 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen werd. Verzoekster werd een bijkomende termijn van een maand gegeven om de vereiste documenten over te maken. Uit het administratieve dossier blijkt niet als zou verzoekster binnen die maand bijkomende elementen hebben overgemaakt aan de verwerende partij. Dit wordt door verzoekster bovendien niet betwist in haar verzoekschrift.

Aangezien de verwerende partij derhalve over geen enkele nieuwe stukken beschikte, kon zij niet anders dan een beslissing te nemen op basis van de informatie waarover zij zelf beschikte. In de bestreden beslissing werd het volgende gesteld:

"(...) Zij legde geen bijkomende stukken meer voor. Uit administratief onderzoek blijkt dat zij sinds 14/09/2012 per week slechts een beperkt aantal uren werkt met dienstencheques (4 uur per week). Op basis van dergelijke marginale

tewerkstelling kan het verblijf als werknemer niet worden erkend (artikel 50 §2, 1° van het KB van 08/10/1981). (...)"

Verzoekster betwist de vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat het verblijf van verzoekster niet erkend kan worden in haar hoedanigheid van werknemer daar zij slechts 4 uur per week gewerkt heeft. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het feit dat zij pas aangekomen is in het Rijk en een gebrekkige talenkennis heeft, doet geen afbreuk aan de opgelegde wettelijke voorwaarden.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en meent dat de wet, meer bepaald artikel 40, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), niets specificeert omtrent een minimum of een maximum van de tewerkstelling om aanspraak te maken op een verblijfsrecht. Nazicht van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht impliceert een nazicht van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Het motief van de bestreden beslissing bestaat er onder meer in dat de bewijzen die de verzoekende partij voorlegt slechts betrekking hebben op een marginale tewerkstelling van 4 uur per week zodat zij niet bewijst een hoofdactiviteit als werknemer uit te oefenen.

Waar de verzoekende partij met het betoog in haar verzoekschrift voorhoudt dat het begrip marginale tewerkstelling niet voorkomt in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen bijkomende voorwaarde toevoegt aan de wet, maar wel gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie toepast. Uit deze gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat het begrip “werknemer” ruim moet worden uitgelegd, met name als *“iemand [die] gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een vergoeding ontvangt”* (zie K. LENAERTS, Europees Recht, Antwerpen - Cambridge, Intersentia, 2011, 164.). Evenwel benadrukt het Hof van Justitie dat het vrij verkeer van werknemers slechts wordt gewaarborgd aan personen die een werkzaamheid van economische aard verrichten. In andere woorden: het vrij verkeer van werknemers geldt slechts voor het verrichten van *“reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken.”* (HvJ 23 maart 1981, nr. C-53/81, Levin, punt 17; HvJ 13 april 2000, nr. C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, nr. C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26). Uit het feit dat de verzoekende partij slechts bewees 4 uur per week tewerkgesteld te zijn, zonder dat zij andere bewijsstukken voorlegde, kon de verwerende partij in casu terecht besluiten dat deze betrekking een marginale tewerkstelling betrof.

Bovendien liet de verzoekende partij, die op 26 oktober 2012 in kennis werd gesteld van de bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij haar een bijkomende termijn van een maand werd toegekend om de bewijzen voor te leggen om te staven dat zij voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht als burger van de Unie, na dergelijke stukken aan de verwerende partij over te maken en betwist zij in haar verzoekschrift evenmin de vaststellingen op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, namelijk dat zij ten tijde van het nemen van deze beslissing slechts bewijzen voorlegde die een tewerkstelling van 4 uur per week aantoonde.

Het feit dat zij, zoals zij stelt in haar verzoekschrift, pas is aangekomen in het Rijk, dat het omwille van haar gebrekkige talenkennis moeilijk is om werk te vinden, dat zij haar best heeft gedaan om werk te vinden, *“marginaal of niet”*, en dat dit alles zou wijzen op een actieve zoektocht naar meer en beter werk, doet aan het voorgaande geen afbreuk, nu zij niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden voor een recht op verblijf als burger van de Unie.

Waar de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat zij op 15 april 2013 een nieuwe betrekking zou hebben gevonden waar zij bijna 15 uur per week werkt, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met informatie die dateert van na het nemen van deze beslissing. Er kan nog worden opgemerkt dat niets de verzoekende partij belet een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van haar nieuwe (werk)situatie.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing neemt op 14 januari 2013 heeft de gemeente Aalst verzoekster in kennis gesteld van deze beslissing op 6 augustus 2013. Terwijl overeenkomstig het redelijkheidsbeginsel binnen een korte periode een beslissing dient genomen en ter kennis gebracht moet worden.

De gemeente heeft nagelaten de beslissing van 14 januari 2013 kenbaar te maken aan verzoekster. Men heeft verzoekster ten onrecht doen denken dat alles in orde was en zij voldeed aan alle voorwaarden om te kunnen genieten van het verblijfsrecht in België. Zij heeft gedurende die 7 maanden na de beslissing van de DVZ haar leven verder gezet. Naast het vinden van een nieuwe betrekking heeft zij ook nog verschillende cursussen Nederlands gevolgd, om zich beter en beter te kunnen integreren in de maatschappij. Zie: Stukken 7-8-9. Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel op in haar nota:

"In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van het redelijkheidsbeginsel. Ze meent dat de gemeente nagelaten heeft om de bestreden beslissing van 14 januari 2013 eerder aan haar kenbaar te maken. Zij zou er derhalve ten onrechte vanuit zijn gegaan dat alles in orde was en dat ze voldeed aan alle voorwaarden. Gedurende 7 maanden nadat de beslissing genomen werd, zou zij haar leven hebben verder gezet, een nieuwe betrekking gevonden hebben en cursussen Nederlands gevolgd hebben teneinde zich verder te integreren. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratieve dossier blijkt dat op 12 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen werd. Verzoekster werd een bijkomende termijn van een maand gegeven om de vereiste documenten over te maken. Uit het administratieve dossier blijkt niet als zou verzoekster binnen die maand bijkomende elementen hebben overgemaakt aan de verwerende partij. Zij kan derhalve niet dienstig voorhouden als zou zij in de veronderstelling zijn geweest dat alles in orde was. Zij werd uitdrukkelijk op de hoogte gebracht dat zij documenten diende over te maken en liet zelf na dit te doen. Van verzoekster kan er eveneens enige vorm van zorgvuldigheid verwacht worden. Verzoekster toont voorts niet aan wat haar belang is bij haar kritiek volgens de welke de bestreden beslissing haar pas ter kennis werd gebracht zeven maanden nadat ze genomen werd. verzoekster wist dat zij nog één maand de tijd had om documenten bij te brengen en dat er daarna een definitieve beslissing zou worden genomen m.b.t. haar aanvraag tot verblijf. Louter ten overvloede kan worden opgemerkt dat een gebrek in de kennisgeving niet volstaat om tot de nietigverklaring te leiden van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. In haar tweede middel betoogt de verzoekende partij dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is nu dit beginsel zou impliceren dat "binnen een korte periode een beslissing dient genomen en ter kennis gebracht moet worden", terwijl de gemeente de bestreden beslissing door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen op 14 januari 2013 pas op 6 augustus 2013 aan de verzoekende partij ter kennis heeft gebracht. Zo zou men de verzoekende partij ten onrechte hebben doen denken dat zij voldeed aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden in de veronderstelling te verkeren dat zij voldoet aan de voorwaarden om aanspraak te maken op een verblijfsrecht nu zij, zoals reeds hoger uiteengezet, naliel binnen de termijn van één maand volgend op de bijlage 20 die haar op 26 oktober 2012 ter kennis werd gebracht, waarbij haar deze bijkomende termijn werd toegekend om de noodzakelijke documenten over te maken, bijkomende stukken over te maken. Daar de beslissing van 12 oktober 2012 uitdrukkelijk vermeldt dat zij over een bijkomende termijn beschikt, kan de verzoekende partij verwachten dat, indien zij van deze bijkomende termijn geen gebruik maakt om de bedoelde stukken bij te brengen, er een nieuwe beslissing zal worden genomen. Zij kan geenszins voorhouden dat de beslissing van 12 oktober

2012 haar in de veronderstelling zou doen verkeren dat, indien zij geen bijkomende stappen onderneemt, haar verblijf zou worden getolereerd, laat staan dat haar een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou worden toegekend.

Los van de vraag of een "late" kennisgeving beslissing al een gebrek in de kennisgeving zou impliceren, wijst de Raad er op dat een gebrek in de kennisgeving geen invloed heeft op het rechtmatige karakter van de genomen beslissing zelf. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068). Een eventueel gebrek in de kennisgeving heeft enkel tot gevolg dat de beroepstermijn gestuit wordt. Verder kan er op gewezen worden dat het aangevoerde "gebrek" in de kennisgeving de verzoekende partij niet heeft verhinderd om tijdig een procedure in te leiden bij de Raad zodat niet kan worden ingezien welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het middel.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN